

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til justitsministeren af Mogens Fog m. fl.

(Forespørgslen findes i tidenden sp. 2390).

Ordføreren for forespørgerne (Mogens Fog): Baggrunden for den forespørgsel, for hvilken jeg er ordfører i dag, vil være medlemmerne af folketinget bekendt gennem pressens omtale og yderligere gennem henvendelse og den dokumenterede redegørelse, som repræsentanter for de 71 arbejdere fra Lyac har tilsendt regeringens og tingets medlemmer.

I virkeligheden kræver denne sag ikke nogen længere redegørelse og nogen længere motivering. Sagens kendsgerninger består ganske simpelt deri, at en tysk statsborger, Emil Löppke, en mand, som under besættelsen var tysk gruppefører i Lyngby, som indgød sine underordnede stadig uro på grund af sit tilhørsforhold til besættelsesmagten, som førte truende tale mod sine arbejdere, som ifølge vidneudsagn har opfordret til angivelse af illegale, som var regelmæssig gæst hos dr. Best — at en sådan mand er skyldig i, at 71 danske arbejdere har måttet forlade deres arbejdsplads. Hvorfor? Fordi vedkommende fabriks ledelse halsstarrigt holder fast ved ham og foretrækker ham fremfor de arbejdere, som har været ansat ved fabrikken i mange år, ja, nogle endog i særdeles mange år, og fordi det danske justitsministerium har givet ham arbejdstilladelse i et land, hvis gæstfrihed han har misbrugt under besættelsen.

Om årsagen til, at fabrikkens ledelse og bestyrelse indtager dette standpunkt, kan man kun gætte. Det er fra fabrikkens side blevet fremhævet, sidst i en tryksag, som man i hast fik fremstillet i forgårs og udsendt i går, at Löppke er uundværlig for produktionen, men denne motivering for at beholde hr. Löppke er åbenlyst forkert. Löppke har været væk fra fabrikken, fra

han blev afhentet til internering den 5. maj 1945 og indtil den 7. december i fjor. Efter hvad der er oplyst overfor mig, steg produktionen i disse år med 40 pct. I den fremstilling, fabrikkens bestyrelse i går har tilsendt bl. a. dette høje tings medlemmer, nævnes 1948 som et rekordår. Formanden for selskabets bestyrelse, højesteretssagfører David, har på generalforsamlingen fornyligt meddelt, at fabrikken for 1949 kunne udbetale et udbytte på 15 pct. til aktionærerne, det vil iøvrigt i første række sige til højesteretssagfører David selv; højesteretssagføreren tilføjede, at arbejdsnedlæggelsen ikke havde indvirket på indtjeningen i 1949. Nej, det vil man gerne tro, når man betænker, at arbejderne først forlod fabrikken i årets 12. måned. Det overskud, der er indtjent, de 15 pct., som kan udbetales til aktionærerne, er indtjent, inden arbejderne forlod fabrikken; ja, de er indtjent af de 71 mand, som i dag står på gaden. Hvad aktionærerne for øjeblikket har kunnet høste og sidenhen vil kunne høste af udbytte, erhverver de ved hjælp af hr. Löppke og en flok arbejdere, hvoraf størstedelen stod på samme side som hr. Löppke, da Danmark kæmpede mod nazismen. Det gamle ord om, at penge ikke lugter, har åbenbart stadig gyldighed.

Om den egentlige grund til, at fabrikken holder fast ved Löppke, kan man som sagt kun gætte. Den er i hvert fald ikke fremført af højesteretssagfører David, som har ansvaret for den nuværende situation. Men vi håber, at den højtærede justitsminister i dag vil redegøre for grunden til, at også den danske stat hidtil har holdt sin hånd over den tidligere tyske gruppefører.

Man har henvist til, at hans forhold til Danmark har været genstand for undersøgelse, og at den sag, som blev rejst efter besættelsens ophør, er henlagt på grund af bevisets stilling, at han med andre ord bør anses for frikendt for de beskyldninger, der er rettet mod ham. Man måtte ønske, at det var sådan i Danmark i dag, at den, der har været anklaget for nationale forseelser under krigen og er blevet frikendt, også i den offentlige bevidsthed kunne stå som frikendt. Men desværre er det ikke sådan. Således som retsopgøret har formet sig, hersker der med fuld grund den opfattelse ude i befolkningen, at mange skyldige er sluppet billigere ved domstolene, end deres gerning efter lovenes ånd og bogstav ville retfærdiggøre, og at mange skyldige overhovedet ikke har fået deres sag frem for retten. Der hersker ikke i befolkningen nogen tillid til de administrative afgørelser, hvorefter en række sager er blevet henlagt.